

О књигама

„Од читања се расте“, Јасминка Петровић

Девојчица Тамара, јунакиња књиге „Од читања се расте“, иако иде у први разред не зна и не воли да чита и пише. Мама и тата су због тога очајни, али њу баш брига за слова.

На клупи испред зграде упознала је деду који је ту седео сваког дана и хранио голубове. Једном кад је разговарала са њим, сазнала је да је његова омиљена животиња опосум Хајди, али она није знала ко је то. Радознала девојчица је уз помоћ интернета и буквара сазнала како животиња изгледа и почела је да учи слова. Како би открила зашто се зове Хајди, позајмила је књигу из школске библиотеке о девојчици Хајди и онда решила да научи и да чита. Мама и тата су због тога били пресрећни. Тамара се похвалила деди из комшилука да зна ко је опосум Хајди и у разговору са њим научила шта значе речи конкуренција и филозоф. Схватила је да је од читања порасла и родитељи су јој дозволили да сама иде у школу. Била је веома срећна.

Ова књига ми се много допала, јер је девојчица Тамара на веома необичан и шаљив начин научила да чита и пише и зато што је веома радознала и маштовита. Једна је од мојих омиљених књига којој се радо враћам и заузима посебно место у мојој библиотеци.

Уна Марковић II4

„Овако је то било“, Бранко Стевановић

Књига прича „Овако је то било“ ме је подсетила на приче моје баке и то како је некада давно нешто било. Приче су веома забавне и забавне.

У једној јунак, дечак, на веома леп и шаљив начин описује детињство, несташлуке и ситуације које га чине.

Лик из приче „Бубалица“ личи на мене. Ја волим да читам, учим и идем у школу, али понекад бих само да се играм, скачем и преврћем без престанка.

Кад сам читала „Декин лет“, на тренутак сам помислила да се ради о правом деки који има крила и то је изгледало веома забавно. Међутим, сазнала сам да је дека папагај.

„Дечази у библиотеци“ је прича која нам каже да је библиотека место за све узрасте, где можемо доживети разне пустоловине и бољу будућност.

Посебно ми се допала прича „Муке са Деда Мразом“. Дечак је писао писмо Деда Мразу и чекао да му помогне, али ништа. Пристојно и фино му је препоручио шта да му донесе, сумњао у свог поштару Аћима, писао писмо латиницом мислећи да Деда Мраз не зна ћирилицу и, опет, ништа од поклона. Међутим, у решавању његове дилеме помогла му је другарица Звездана и шапнула да је Деда Мраз његова мама.

Читајући ову причу препознала сам себе. Увек сам размишљала да ли је писмо које пишем Деда Мразу стигло баш на његову адресу и шта ако је негде залутало. Питала сам се како ће он сазнати да желим лутку са жутом хаљином и моју омиљену енциклопедију о животињама.

Ово је књига пуна необично обичних прича које су ме провеле кроз свет смеха и авантуре. Свака ми се допала, неке су пробудиле лепе успомене на времена када сам била баш мала, а неке су ме насмејале, јер њихови јунаци на веома духовит начин описују ситуације у којима сам се и сама пронашла.

Уна Марковић II4

